

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΗΦΙΣΙΑΣ, ΑΓΙΑΡΟΥΣΙΟΥ ΚΑΙ ΣΩΡΩΠΟΥ

ΕΠΟΡΙΑΚΗ ΜΑΡΤΥΡΙΑ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΑΓΙΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ
ΠΕΤΡΟΥ ΚΑΙ ΠΑΥΛΟΥ ΠΕΥΚΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ

www.agioiapistoloi.gr e-mail: agioi.apostoloi@gmail.com τηλ. 210 8027738

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΘΩΜΑ 11^η Ἀπριλίου 2010 ΕΤΟΣ 3ον ΤΕΥΧΟΣ 106ον

Χ
Ρ
Ι
Σ
Τ
Ο
Σ
Α
Ν
Ε
Σ
Τ
Η

Α
Λ
Η
Θ
Ω
Σ
Α
Ν
Ε
Σ
Τ
Η

46η αιμοδοσία Κυριακή 25η Ἀπριλίου 2010 9.30 π.μ. - 1.30 μ.μ. στό
Πνευματικό κέντρο τοῦ Ναοῦ μας. Δίνεις Αἷμα, γίνεσαι μιμητής Χριστοῦ καί
μέτοχος-δικαιούχος σε κρίσιμη στιγμή ἀνάγκης σου.

Η ηλεκτρονική μας σελίδα www.agioiapistoloi.gr

Η ΘΕΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΣΤΗΝ ΠΕΡΙ ΑΝΑΚΕΦΑΛΑΙΩΣΕΩΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΕΙΡΗΝΑΙΟΥ

ΛΑΜΠΡΟΥ ΣΚΟΝΤΖΟΥ Θεολόγου - Καθηγητού

Τὸ θεσπέσιο γεγονός της ἐκ νεκρῶν Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀποτελεῖ γιὰ τὴ συνείδηση τῆς Ἁγίας μας Ἐκκλησίας τὴν φλόγα καὶ τὴ ζέση, ἡ ὁποία δίνει τὴ δύναμη καὶ τὴν ἐνέργεια σὲ Αὐτὴ νὰ πορεύεται ἀταλάντευτη στοὺς αἰῶνες. Στὴν ἀντίθετη περίπτωση «εἰ δὲ Χριστὸς οὐκ ἐγήγερται, κενὸν ἄρα τὸ κήρυγμα ἡμῶν, κενὴ δὲ καὶ ἡ πίστις ὑμῶν. Εὐρισκόμεθα δὲ καὶ ψευδομάρτυρες τοῦ Θεοῦ, ὅτι ἐμαρτυρήσαμεν κατὰ τοῦ Θεοῦ ὅτι ἤγειρε τὸν Χριστόν, ὃν οὐκ ἤγειρεν» (Α΄ Κορ. ιε΄ 14-15). Ἐὰν ἔλειπε ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία τὸ γεγονός τῆς Ἀναστάσεως, Αὐτὴ θὰ ἦταν καταδικασμένη νὰ σβῆσει συγχρό- νως μὲ τὴ γέννησή της! Γι' αὐτὸ τὸ λόγο ἡ Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου μας εἶναι γιὰ ὀλόκληρο τὸ χριστιανικὸ κόσμο, καὶ ἰδιαίτερα γιὰ τὴν Ὁρθοδοξία μας, ἡ «ἐορτὴ τῶν ἐορτῶν καὶ ἡ πανήγυρις τῶν πανηγύρεων» καὶ ὅλοι οἱ πιστοὶ «ἀγαλομένω ποδὶ» προσέρχονται νὰ ἀπολαύσουν τὴν πλοῦσια πνευματικὴ τράπεζα τοῦ Ἀναστάντος Λυτρωτῆ μας.

Οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας μὲ ἐμφανῆ ἐνθουσιασμό ἔδωσαν στὰ συγγράμματά τους τὴν ἀληθινὴ διάσταση στὸ μεγάλο γεγονός τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ μας. Ὁ ἅγιος Εἰρηναῖος ἐπίσκοπος Λουγδούνου (Λυῶνος), (+199) εἶναι ἕνας ἀπὸ αὐτούς. Στὴν περίφημη περὶ ἀνακεφαλαίωσης θεολογία του ἐντάσσει τὸ γεγονός αὐτὸ στὸ γενικότερο σχέδιο τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Στὸ θεανδρικὸ Πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ συντελέσθηκε ἡ ἀναδημιουργία τοῦ πεπτωκότος ἀνθρώπου καὶ ὀλοκλήρου τῆς κτίσεως (Εἰρην. C.H.. III,16,6). Ἡ Ἐνανθρώπιση καὶ ἡ Ἀνάσταση τοῦ Λυτρωτῆ εἶναι οἱ δυὸ κορυφαῖοι σταθμοὶ τοῦ ἔργου τῆς ἀπολυτρώσεως. Διὰ τῆς Ἐνανθρωπήσεως τοῦ Λόγου ὁ Θεὸς εἰσέρχεται στὴν ἱστορία, διὰ τῆς Ἀναστάσεώς Του ὁ ἄνθρωπος εἰσέρχεται στὴν αἰωνιότητα! Ἡ Ἐνανθρώπιση εἶναι ἡ εὐλογημένη ἀρχὴ ἡ Ἀνάσταση εἶναι τὸ θριαμβευτικὸ πέρας τοῦ θείου ἔργου τῆς σωτηρίας τοῦ κόσμου.

Ὁ πρῶτος Ἀδὰμ, ὁ χοϊκὸς προπάτοράς μας, σύμφωνα μὲ τὸν ἱερὸ Πατέρα, ἐξαιτίας τοῦ πονηροῦ καὶ τῆς δικῆς του συγκαταθέσεως ἐξέπεσε καὶ ἔγινε φορέας τοῦ κακοῦ καὶ τῆς ἁμαρτίας καὶ ὑποκείμενος τοῦ θανάτου. Ὁ Χριστὸς, ὁ δεῦτερος Ἀδὰμ (Α΄ Κορ. ιε΄45) ἐπειράσθη καὶ Αὐτὸς ἀπὸ τὸν πονηρὸ γιὰ τὴν ἱκανοποίησι τῆς φυσικῆς ἀνάγκης τῆς τροφῆς (Γέν. γ΄ 15). Ὅμως Αὐτὸς δὲν ὑπέκυψε, ὅπως ὁ πρῶτος Ἀδὰμ,

στην παγίδα του πονηρού. Ἐμεινε υπάκουος στο θέλημα του «πέμπσαντός του πατρός» (Ἰωάν.δ'34). Ἡ ἔπαρση του χοϊκού Ἀδάμ απέκοψε το ανθρώπινο γένος από τη ζωή και το ὀδήγησε στο θάνατο. Ἀντίθετα ἡ ἔσχατη υπακοή και ἡ ταπείνωση (Φιλ. β' 8) του Χριστοῦ νίκησε το θάνατο και ἐπανένωσε την ἀνθρωπότητα με τη ζωή, (Εἰρην. C.H.V.21,3, P.G.7,1181-1182 και Ἐπίδ. Ἀποστ. Κηρύγμ. 33).

Ὁ θάνατος δὲν εἶναι στοιχεῖο τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, ἀλλὰ εἶναι προῖον τῆς ἁμαρτίας (Ρωμ.στ'23). Ὁ ἄνθρωπος δημιουργήθηκε ἀπὸ τὸ Θεὸ νὰ ζεῖ ἀθάνατος. Ἡ ἁμαρτία ὁμως εἰσήγαγε τὸν θάνατο στὴν ἀνθρωπίνη φύση ὡς ἀφύσικη κατάσταση. Ἡ νίκη τοῦ Χριστοῦ κατὰ τοῦ θανάτου και τοῦ Ἄδη θεράπευσε τὴν ἀνθρωπίνη φύση ἀπὸ τὸ ξένο και ἀφύσικο αὐτὸ στοιχεῖο. Ἡ Ἀνάσταση δὲ τοῦ Λυτρωτῆ «ἀπαρχὴ (τῆς ἀναστάσεως) τῶν κεκοιμημένων ἐγένετο» (Ἄ'Κορ. ιε'20). Ἡ Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου κατέρριψε ὅλους τοὺς φραγμοὺς ποὺ ἐμποδίζουν τὸν ἄνθρωπο νὰ εἰσέλθει στὴν αἰωνιότητα,(Εἰρην. C.H.V.23, 2, P.G.7, 1182-1183). Ἡ ἐν Χριστῷ σωτηρία εἶναι οὐσιαστικὰ «ἐκκένωσις τοῦ θανάτου» και χορήγηση τῆς ζωῆς (Εἰρην. C.H.III,23,7).

Το ξύλο τῆς Ἐδέμ (Γέν.β'κέφ) ἔγινε ἡ αἰτία τῆς πτώσεως τοῦ πρώτου ἀνθρώπου. Δι' αὐτοῦ ὁ γενάρχηξ ξέπεσε και κατεστάθη θνητός. Τὸ ξύλο τοῦ Σταυροῦ ἔγινε αἰτία νὰ ξαναγίνει πάλι ὁ ἄνθρωπος ἀθάνατος. «Ἡ ἁμαρτία, γράφει ὁ ἱερός πατήρ, ἡ ὁποία προῆλθεν ἐκ τοῦ ξύλου, ἐξηλείφθη διὰ τοῦ ξύλου τῆς υπακοῆς, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐσταυρώθη ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου, υπακούων εἰς τὸν Θεόν, καταργήσας οὕτω τὴν γνώσιν τοῦ κακοῦ συνετέλεσεν, ὥστε νὰ ἀνθίσῃ εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων ἡ γνώσις τοῦ καλοῦ. Ἐπειδὴ δὲ τὸ κακὸν συνίσταται εἰς τὴν ἀνυπακοὴν κατὰ τοῦ Θεοῦ, τὸ καλὸν συνίστα εἰς τὴν υπακοὴν. . . Ὡστε διὰ τῆς μέχρι θανάτου, και δὴ θανάτου Σταυροῦ, υπακοῆς τοῦ ἐξιλέωσε τὴν ἀρχαίαν διὰ τοῦ ξύλου προκληθείσαν ἀνυπακοὴν. . . Ἦτο δίκαιον και ἀναγκαῖον αὐτός, ὁ ὁποῖος κατέστη ὀρατός, νὰ ὀδηγήσῃ ὅλα τὰ ὀρατὰ πράγματα εἰς τὴν εἰς τὴν συμμετοχὴν τοῦ Σταυροῦ Του και οὕτως ὑπὸ τὴν ὀρατὴν Τοῦ μορφὴν ἡ ἐπίδρασίς Του ἐγένετο αἰσθητὴ εἰς ὅλα τὰ ὀρατὰ πράγματα» (Εἰρην. Ἐπίδ. Ἀποστ. Κηρύματος 34).

Τὸ μέγα γεγονὸς τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Σωτῆρος ὁ ἅγιος Εἰρηνάιος τὸ συνδιάζει με τὸ μυστήριον τῆς θείας Εὐχαριστίας. Ἡ πραγματικότης τῆς Ἀναστάσεως συνδέεται με τὴν πραγματικότητα τῆς ἀληθοῦς μεταβολῆς τοῦ ἄρτου και τοῦ οἴνου σὲ Σῶμα και Αἷμα Χριστοῦ (Εἰρην. C.IV,18,4-5). Ὁ κοινωνῶν τοῦ ἀναστημένου και ἀύθαρμοποιημένου Σώματος τοῦ

Κυρίου, καθίσταται και ὁ ἴδιος δυνάμει ἀναστηθεῖς και ἀφθαρτοποιηθεῖς ἐν Χριστῷ (C.IV,5,5 και 33,2).

Ἡ πίστη στὴν Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου, κατὰ τὸν ἱερό πατέρα, ἀποτελεῖ τὸ θεμελιῶδες κεφάλαιο τῆς χριστιανικῆς σωτηριολογίας. « Ἐὰν (ὁ Χριστός) δὲν ἐγεννήθη, ἄρα δὲν ἀπέθανε, και ἐὰν δὲν ἀπέθανε, δὲν ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, δὲν ἐθριάμβευσε ἄρα ἐπὶ τοῦ θανάτου και δὲν κατήργησε τὸ κράτος του, και ἐὰν δὲν ἐθριάμβευσε ἐπὶ τοῦ θανάτου, πῶς θὰ δυνηθῶμεν νὰ ὑψωθῶμεν μέχρι τῆς ζωῆς ἡμεῖς, οἱ ὅποιοι ἐξ ἀρχῆς ὑποκείμεθα εἰς τὸν θάνατον, Ὅσοι λοιπὸν δὲν παραδέχονται τὴν σωτηρίαν τοῦ ἀνθρώπου, και δὲν πιστεύουν, ὅτι ὁ Θεὸς θὰ τοὺς ἀναστήσει ἐκ νεκρῶν, οὔτοι περιφρονοῦν τὴν γέννησιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν. Ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ, εὐδοκήσας νὰ σαρκωθεῖ, ἐδέχθη αὐτὴν τὴν γέννησιν, διὰ νὰ μᾶς ἀποδείξει τὴν ἀνάστασιν τῆς σαρκὸς και νὰ προηγηθῇ ὄλων ἡμῶν εἰς τὸν οὐρανόν» (Εἰρην. Ἐπίδ. Ἀποστ. Κηρυγμ. 39).

Ὁ Θεὸς Λόγος μὲ τὴν θεία Ἐνανθρώπησή Του ἔγινε ὁμοῖος μὲ τὸν ἄνθρωπο κατὰ πάντα ἐκτὸς τῆς ἁμαρτίας. Αὐτὴν τὴν ἀνθρώπινη τραυματισμένη και ἁμαυρωμένη ἀπὸ τὴν ἁμαρτία εἰκόνα μὲ τὴν Ἀνάστασή Του τὴν ἀφθαρτοποίησε και τὴ θέωσε, ἔτσι ὥστε «και τὴν εἰκόνα ἔδειξε ἀληθῶς, αὐτὸς τοῦτο γενόμενος ὅπερ ἦν εἰκὼν αὐτοῦ, και τὴν ὁμοίωσιν βεβαίως κατέστησε, συνεξομοιώσας τὸν ἄνθρωπον τῷ ἀοράτῳ Πατρὶ» (Εἰρην. C.H.IV,16,2). Ἡ νέα ἀναδημιουργηθεῖσα ἐν Χριστῷ ἀνθρώπινη φύση εἶναι ἡ ἴδια ἢ ἔνδοξη μεταναστάσιμη ἀνθρώπινη φύση τοῦ Χριστοῦ. Ὁ «κολλῶμενος τῷ Κυρίῳ» (Ἄ' Κορ. στ' 17) μετέχει αὐτῆς τῆς θεωμένης και δοξασμένης φύσεως. Χάρη στὸ σωτηριῶδες ἔργο τοῦ Χριστοῦ, μὲ ἐπιστέγασμα τὴν Ἀνάστασή Του, «ὁ γεννητὸς και πεπλασμένος ἄνθρωπος κατ' εἰκόνα και ὁμοίωσιν τοῦ ἀγεννήτου γίνεται Θεοῦ» (Εἰρην. C.H.IV, 38,3).

Ὁ Ἀναστάς Χριστὸς, ὅπως εὐστοχότατα θεολόγησε ὁ μέγας αὐτὸς πατέρας τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας μας, ἀνακεφαλαίωσε στὸν ἑαυτὸ Του τὸν πεπτωκότα ἄνθρωπο και διὰ τοῦ ἐκουσίου Πάθους και τῆς Ἀναστάσεώς Του συνέτριψε ὀλοκληρωτικὰ και μόνιμα τὸ κράτος τοῦ διαβόλου και κατήργησε τὸν «ὀλετήρα τῆς κτίσεως». Ἡ Ἀνάσταση τοῦ Σωτῆρος μας εἶναι τὸ ἐπιστέγασμα τῆς ἀποκαστάσεως και ἀνακεφαλαιώσεως τοῦ μεταπτωτικοῦ ἀνθρώπου και ὀλοκλήρου τῆς δημιουργίας. Γι' αὐτὸ δικαιολογημένα ἡ ἀγία μας Ἐκκλησία μας καλεῖ νὰ «Πρόσελθωμεν λαμπαδηφόροι, τῷ προϊόντι Χριστῷ ἐκ τοῦ μνήματος, ὡς νυμφίῳ, και συνεορτάσωμεν, ταῖς φιλεόρτοις τάξεσι, Πάσχα Θεοῦ τὸ σωτήριον» (Κανὼν τοῦ Πάσχα, β' τρόπ. Τῆς ε' ὠδῆς).